

væsenet og en Chef for Toldvæsenet. Jeg mente altsaa ikke, det var rigtigt. Jeg mente, det var rimeligt, at man endnu beholdt den Ordning, man havde haft i mange Aar med een Mand i Spidsen. Den ærede sidste Taler sagde jo ogsaa, at han ikke troede paa den kollegiale Styrelse, han troede paa det gamle Ord, at een skal herske. Og naar det drejede sig om paa en Gang saa omfattende og hinanden saa berørende Sager, som det gør i Skattevæsenet — hvad enten man har med direkte eller indirekte Skat at gøre, griber de ind i hinanden — syntes jeg ikke, det var urimeligt, at den Ordning, som vi havde haft i mange Aar, opretholdtes, saaledes at der var een ansvarlig Mand, med hvem Ministeren havde at gøre. Denne ansvarlige Mand kunde for mig være Nationaløkonom, Jurist eller Toldtekniker eller hvad som helst, naar han blot var en dygtig Mand. Jeg troede, i det Øjeblik jeg skulde besætte Embedet, at have fundet den dygtige Mand og mener det endnu, og det glædede mig for saa vidt, at det ærede Medlem for Æbeltoftkredsens delte den Anskuelse.

Jeg kan i og for sig ikke diskutere dette Spørgsmaal med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), fordi jeg ikke synes, det er rigtigt, at vi her diskuterer den enkelte Embedsmands Kvalifikationer. Det ærede Medlem sagde, at Parlamentarismen medførte og skulde medføre en vis Aabenhed. Men skal den medføre, at selv om en Embedsmand ikke har forset sig, gøres hans Kvalifikationer til Genstand for Diskussion her i Folketinget? Jeg indrømmer, at det bliver noget andet, hvis man griber en Embedsmand i en Embedshandling, hvis Berettigelse kan bestrides; saa er det naturligt, at Rigsdagen beskæftiger sig dermed. Men i og for sig at diskutere her i Folketinget den enkelte Embedsmands Kvalifikationer, det anser jeg hverken for rigtigt eller for passende. Jeg maa maaske her indskyde, at endnu mindre passende anser jeg det for at være at diskutere den Mands Kvalifikationer, som endnu ikke er ansat i et Embede. Thi det forekommer mig dog, at det maa være Regeringens og Administrationens Sag, hvem den ansætter. Paa Forhaand her at diskutere, hvilke Embedsmænd Regeringen vil ansætte, tror jeg aldrig har været Skik, og det vil jeg lige saa lidt som vistnok nogen anden Regering indlade mig paa. Derfor fastholder jeg det Svar, jeg i sin Tid har givet det ærede Medlems Kollega, en anden Højremand —

hvis de da er enige, jeg er ikke ganske vis paa, om de hører til samme Gruppe indenfor Højre —, det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel). Da han gik ud fra, at den nuværende Generaldirektør var ansat i Embedet, svarede jeg ham, at han ikke var ansat endnu; han var ikke en Gang blevet spurgt, om han vilde ansættes; det er sandt, hvad jeg sagde, og naar det var sandt, saa forekommer det mig, at det ærede Medlem ikke har noget at klage over. Og det forekommer mig, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds heller ikke nu har noget at klage over. Jeg sagde den Gang Sandheden, der var endnu ikke taget Bestemmelse om, hvem der skulde bestride Embedet, der var heller ikke rettet Forespørgsel til nogen Embedsmand desangaaende, følgelig kunde jeg ikke diskutere dette her i Salen. Heller ikke nu vil jeg diskutere, hvem der bliver ansat i dette Embede, hvis det oprettes. Jeg vil ikke her diskutere en kommende Embedsmands Kvalifikationer. Naturligvis kan jeg ikke skride ind imod, hvad det ærede Medlem i saa Henseende gør, jeg synes kun ikke, det er god parlamentarisk Skik at diskutere Folks Kvalifikationer, som ikke har nogen Mulighed for at forsvare sig overfor mulige fejlagtige eller haarde Bedømmelser af dem. Det ærede Medlem maa holde sig til Ministeren. Det er mit Ansvar, hvem jeg ansætter. Det var mit Ansvar, da jeg ansatte Generaldirektør Koefoed, og det bliver mit Ansvar, hvem jeg vil ansætte som tilforordnet, hvis et saadant Embede oprettes, og det er mine Kvalifikationer, som det ærede Medlem har fuld Ret — naturligvis — til baade at behandle og bedømme og bestride, eller hvad han ellers vil gøre. Men naar Embedsmændene under Ministeren ikke paa særlig Maade har forbrudt sig, naar man ikke mener at kunne gribe dem paa forsk Gerning, saa mener jeg ikke, man har Ret til her at diskutere deres Kvalifikationer.

Jeg vender saa tilbage til det Spørgsmaal, om der skal være to Embeder eller eet, og der har jeg dannet mig den Anskuelse — den være rigtig eller ikke —, at det er nødvendigt for Ministeren at have een at holde sig til. Det er ikke saaledes med den hele Administration af Skattevæsenet, at det ene ikke stadigt griber ind i det andet, at alle Spørgsmaal ikke berører hinanden, at de forskellige Skatters Forhold til hinanden ikke maa diskuteres, naturligvis ganske særlig, naar man skal til en Reform af Skattevæsenet.